

Gemeente Landgraaf - Wijziging Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Landgraaf 2015

De raad van gemeente Landgraaf;

Gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van 20 november 2018;

Gelet op de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015;

b e s l u i t:

Artikel I

De Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Landgraaf 2015 wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1a wordt de volgende wijziging aangebracht:

a. de zinsnede "en zesde" komt te vervallen.

B

In artikel 11 wordt de volgende wijziging aangebracht:

a. In het vijfde lid wordt de zinsnede "geen persoonlijk plan, als bedoeld in artikel 5 heeft opgesteld en aan het college verstrekt" vervangen door de zinsnede "niet schriftelijk motiveert"

C

Artikel 13 komt te luiden:

Artikel 13 Persoonsgebonden budget

1. De hoogte van het persoonsgebonden budget voor een zaak wordt bepaald aan de hand van en tot het maximum van de kostprijs van de in de situatie van de cliënt goedkoopst compenserende voorziening in natura en is toereikend voor de aanschaf daarvan.
2. Voor zover dit geen onderdeel is van het persoonsgebonden budget, kan het bedrag worden aangevuld met een vergoeding voor onderhoud en verzekering.
3. De hoogte van het persoonsgebonden budget voor dienstverlening niet zijnde beschermd wonen en opvang is opgebouwd uit verschillende kostencomponenten zoals salaris, vervanging tijdens vakantie, verzekeringen en reiskosten.
4. De hoogte van een persoonsgebonden budget ten behoeve van opvang en beschermd wonen wordt vastgesteld aan de hand van de onderdelen waaruit de zorg bestaat en de bedragen die daarvoor gelden op grond van de vigerende verordening maatschappelijke ondersteuning van Gemeente Heerlen.
5. Een cliënt ten behoeve van wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, kan diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen onder de volgende voorwaarden betreffende het tarief betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk als:
 - a. deze persoon een tarief hanteert dat niet hoger is dan het op grond van het zevende en achtste lid gehanteerde tarief en;
 - b. tussenpersonen of belangenbehartigers niet uit het persoonsgebonden budget worden betaald.
6. De omvang van het pgb wordt onderscheidenlijk vastgesteld voor:
 - a. het pgb voor diensten, waaronder hulp bij het huishouden, begeleiding en persoonlijke verzorging;
 - b. het pgb voor voorzieningen, waaronder hulpmiddelen, woonvoorzieningen, vervoersvoorzieningen, rolstoelen en een autoaanpassing.
 - c. het pgb voor opvang en beschermd wonen.
7. Wat betreft het pgb voor diensten zoals begeleiding en persoonlijke verzorging als bedoeld in lid 6, sub a, wordt een onderscheid gemaakt in het tarief voor professionele zorg en niet professionele zorg:
 - a. Voor professionele zorg gelden de volgende maximum tarieven:
 - Persoonlijke verzorging: € 27,67 per uur;
 - Persoonlijke begeleiding basis: € 36,86 per uur;
 - Persoonlijke begeleiding plus: € 55,30 per uur;
 - Dagbesteding basis: € 26,73 per dagdeel (4 uur);
 - Dagbesteding plus: € 44,24 per dagdeel (4 uur);
 - Logeerszorg/Respijtzorg/Kortdurend verblijf: € 69,12 per etmaal (max. 3 etmalen per week);
 - Vervoer in verband met dagbesteding, rolstoelgebonden: € 20,48 per dag;

- Vervoer in verband met dagbesteding, niet rolstoel gebonden: € 7,68 per dag.
- b. Voor niet professionele zorg gelden de volgende maximum tarieven:
 - Persoonlijke verzorging: € 20,- per uur;
 - Persoonlijke begeleiding basis: € 20,- per uur.
- 8. Voor zowel professionele als niet-professionele zorg in het kader van hulp bij het huishouden geldt een tarief van € 18,50.
- 9. Voor de hoogte van het pgb ten behoeve van opvang en beschermd wonen wordt verwezen naar de vigerende verordening maatschappelijke ondersteuning van Gemeente Heerlen.
- 10. Er worden geen tarieven vastgesteld voor niet professionele zorg in het kader van persoonlijke begeleiding plus, dagbesteding (basis en plus, met of zonder vervoer) en kortdurend verblijf omdat deze zorg niet geleverd wordt door een niet professional.
- 11. Een persoonsgebonden budget dient door de cliënt binnen zes maanden na toekenning te worden aangewend ten behoeve van het resultaat waarvoor het is verstrekt.

D

Artikel 16 komt te luiden:

Artikel 16 Bijdrage in de kosten

1. Zolang een cliënt van de voorziening voor zelfredzaamheid en participatie gebruik maakt, is hij een bijdrage in de kosten verschuldigd:
 - a. voor het gebruik van een algemene voorziening, niet zijnde cliëntondersteuning, overeenkomstig het bepaalde in lid 2 en,
 - b. voor een maatwerkvoorziening (zorg in natura dan wel persoonsgebonden budget), overeenkomstig het bepaalde in lid 3.
2. Een cliënt is voor algemene voorzieningen de volgende eigen bijdragen verschuldigd:
 - a. voor de Landgraafbus: € 1,- per rit. Daarnaast dient de gebruiker lid te zijn van de Vereniging Bijzonder Vervoer. De contributie bedraagt € 1,75 per maand;
 - b. voor de algemene voorziening opvang, waarbij alle kosten voor bed, bad, brood en begeleiding voor rekening zijn van de organisatie die de opvang biedt, geldt per maand een door de cliënt te betalen bijdrage, die gelijk is aan het verschil tussen de uitkering op grond van de Participatiewet, die voor cliënt geldt of zou gelden en de in die wet benoemde "normen in inrichting";
 - c. voor de algemene voorziening opvang, waarbij de kosten voor bad en brood voor rekening van de cliënt komen, geldt per maand een door de cliënt te betalen bijdrage, die gelijk is aan het verschil tussen het inkomen van de cliënt en de in de Participatiewet benoemde "normen in inrichting", verminderd met een bedrag van € 300,00;
 - d. Wanneer vast staat dat de cliënt vanuit de opvang uitstroomt naar zelfstandige huisvesting is de cliënt voor de laatste maand dat hij gebruik maakt van de algemene voorziening opvang geen eigen bijdrage verschuldigd.
3. De bijdrage, bedoeld in artikel 3.1, tweede lid van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 dan wel het totaal van de bijdragen, is gelijk aan de kostprijs, tot aan ten hoogste € 17,50 per (bijdrage)periode voor de cliënt of de gehuwde cliënten tezamen, tenzij overeenkomstig hoofdstuk 3 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 geen of een lagere bijdrage is verschuldigd.
4. De kostprijs van:
 - a. een maatwerkvoorziening wordt bepaald door een aanbesteding, na consultatie op de markt of na overleg met de aanbieder;
 - b. persoonsgebonden budget is gelijk aan de hoogte van het persoonsgebonden budget.
5. De bijdrage voor een maatwerkvoorziening of persoonsgebonden budget ten behoeve van een woningaanpassing voor een minderjarige cliënt is verschuldigd door de onderhoudsplichtige ouders, daaronder begrepen degene tegen wie een op artikel 394 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek gegrond verzoek is toegewezen, en degene die anders dan als ouder samen met de ouder het gezag uitoefent over een cliënt.

Artikel II

1. Dit besluit kan worden aangehaald als "derde wijziging van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Landgraaf 2015".
2. Dit besluit treedt in werking op de dag na bekendmaking daarvan.

*Aldus besloten in de openbare besluitvormende raad, gehouden op 20 december 2018.
De griffier, De voorzitter,*

Toelichting

HOOFDSTUK 1A: TOEPASSINGSBEREIK EN HOOFDSTUK 1B: NADERE REGELS OPVANG EN BESCHERMD WONEN

De hoofdstukken 1A en 1B zijn toegevoegd in verband met het feit dat de gemeente Heerlen op grond van de Centrumregeling regionale samenwerking Parkstad opvang en beschermd Wonen Wmo 2015 als centrumgemeente fungeert voor de voorziening opvang en beschermd wonen: aangezien Heerlen voor de deelnemende gemeenten de procedures toepast zoals die zijn vastgelegd in de Heerlense regelgeving, dient de Landgraafse regelgeving op dit gebied gelijk te zijn aan de Heerlense regelgeving.

In de gemeente Heerlen is de regelgeving voor de voorziening opvang en beschermd wonen vastgelegd in een verordening als mede in nadere regels. De verordening van de gemeenten Landgraaf en Heerlen komen op een groot aantal onderdelen overeen, maar wijken ook op een aantal punten van elkaar af. Met het nieuwe artikel wordt bereikt dat slechts die artikelen op de voorzieningen voor opvang en beschermd wonen van toepassing zijn, die overeenkomen met de Heerlense verordening. De onderwerpen die geregeld zijn in de (voor opvang en beschermd wonen uitgesloten) artikelen 2,3,4,5,6,8,11, vierde en vijfde lid en 13, derde, vijfde en zesde lid, heeft de gemeente Heerlen in (inhoudelijk van onze verordening afwijkende) nadere regels voor opvang en beschermd wonen vastgelegd. Deze nadere regels zullen, op grond van artikel 1b van de verordening, ook door burgemeester en wethouders worden vastgesteld.

Ad Artikel 11 Voorwaarden en weigeringsgronden

In rechtbankjurisprudentie is inmiddels herhaaldelijk bepaald dat afwijzingsgronden, wil er een beroep op kunnen worden gedaan, een grondslag in de verordening moeten hebben. Zie bijvoorbeeld Rechtbank Gelderland 8-11-2013, nr. ZUT 12/1823. Ook in het kader van rechtszekerheid is hier iets voor te zeggen: bij het ontbreken van afwijzingsgronden of het hanteren van zeer ruime afwijzingsgronden is het voor de cliënt niet mogelijk om zijn rechtspositie te bepalen of te voorzien. Bovendien is met dit artikel invulling gegeven aan de verplichting van artikel 2.1.3, tweede lid onder a van de wet, omdat is aangegeven op grond van welke criteria iemand voor een maatwerkvoorziening in aanmerking kan komen.

Ad. a

De wet kent niet een bepaling zoals die wel was opgenomen in artikel 2 van de Wmo 2007. Het is echter wel van belang om een duidelijke afbakening te hebben met andere wetten. Vandaar dat deze bepaling in de verordening is opgenomen. Voor zover er met betrekking tot de problematiek die in het gegeven geval aanleiding geeft voor de noodzaak tot ondersteuning, een voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling bestaat, wordt er geen maatwerkvoorziening toegekend.

Uit de jurisprudentie tot stand gekomen ten tijde van de Wmo 2007 volgt dat de cliënt aanspraak moet hebben op de voorziening, om te kunnen spreken van een voorliggende voorziening (CRvB 09-11-2011, nr. 11/3583 WMO en CRvB 28-09-2011, nr. 10/2587 WMO). Dat wil niet zeggen dat cliënt de voorziening daadwerkelijk moet hebben, maar dat hij daarop aanspraak heeft. Er is geen sprake van een voorliggende voorziening indien de voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling is afgewezen (CRvB 03-08-2011, nr. 11/517 WMO) of indien vaststaat dat cliënt daarvoor niet in aanmerking komt (CRvB 19-04-2010, nr. 09/1082 WMO).

Indien de voorziening op grond van een andere specifieke wettelijke regeling slechts gedeeltelijk voor vergoeding in aanmerking komt, is er sprake van een voorliggende voorziening (CRvB 22-05-2013, nr. 10/6782 WMO). De cliënt kan dan niet voor het overige gedeelte van de kosten een beroep doen op de Wmo.

Het is niet duidelijk hoe de rechter zal oordelen over deze verordeningsbepaling. Om die reden is de bepaling als optioneel bestempeld.

Ad. b

Dit betreft de herhaling van het algemene toetsingskader, zoals dat in de wet centraal staat. Door het hier te herhalen kan het dienst doen als afwijzingsgrond.

Ad. c

Een algemene voorziening gaat voor op verstrekking van een maatwerkvoorziening. Ook dit is een uitvloeisel van het algemene toetsingskader van de wet. Het is hier opgenomen om dienst te doen als afwijzingsgrond.

Ad. d

Het is niet de bedoeling dat de gemeentelijke overheid voorzieningen verstrekt, waarvan gelet op de omstandigheden van de cliënt, aannemelijk is te achten dat deze daarover, ook als hij of zij geen beperkingen had, zou (hebben kunnen) beschikken (zie o.a. CRvB 03-07-2001, nr. 00/764 WVG, CRvB 16-04-2008, nr. 06/4668 WVG, CRvB 14-07-2010, nr. 09/562 WVG en Rechtbank Arnhem 16-08-2012, nr. AWB 11/5564).

Het college moet steeds onderzoeken of een voorziening ook algemeen gebruikelijk is voor de cliënt (zie CRvB 17-11-2009, nr. 08/3352 WMO). De beoordeling of sprake is van een algemeen gebruikelijke voorziening voor de cliënt ziet op het beantwoorden van de vraag of de cliënt over de voorziening zou (hebben kunnen) beschikken als hij geen beperkingen zou hebben gehad. Bij die beoordeling kunnen, zo blijkt uit de jurisprudentie, de volgende criteria een rol spelen:

- Is de voorziening gewoon te koop?
- Is de prijs van de voorziening vergelijkbaar met soortgelijke producten die algemeen gebruikelijk worden geacht?
- Is de voorziening specifiek voor personen met een beperking ontworpen?

Ad. e

Hier wordt bedoeld op de situatie dat de cliënt zich meldt voor maatschappelijke ondersteuning en de voorziening vervolgens zelf realiseert of aanschaf, voordat het college een beslissing heeft kunnen nemen. Omdat het college dan geen mogelijkheden meer heeft de voorziening volgens het vastgestelde beleid te verstrekken, noch anderszins invloed heeft op de te verstrekken voorziening, kan in deze situatie de voorziening worden geweigerd. Door deze regeling wordt voorkomen dat een voorziening waar vroegtijdig mee is begonnen uiteindelijk niet overeenstemt met hetgeen het college als goedkoopst adequate voorziening beschouwt. Deze bepaling ziet niet op de situatie waarin de cliënt al voor de melding de voorziening heeft gerealiseerd of aangeschaft, omdat er in dat geval in het geheel geen te compenseren probleem (meer) is.

Ad. f

In dit onderdeel wordt aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een vergoeding of verstrekking die reeds eerder heeft plaatsgehad, terwijl het de cliënt verwijtbaar is dat het middel verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid, dus niet indien de cliënt geen schuld treft. Ook hier kan de eigen verantwoordelijkheid van een cliënt een rol spelen. Indien bijvoorbeeld in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien vervolgens bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Ad. g

De maatwerkvoorziening is gericht op een individuele cliënt. Het past hier niet om generieke voorzieningen te treffen. Daarvoor zijn de algemene maatregelen en algemene voorzieningen geschikte instrumenten.

Ad. h

Een cliënt heeft een eigen verantwoordelijkheid om gebruik te maken van een passende voorliggende voorziening. Een zodanig passende voorziening kan het verblijf en de daarbij samenhangende zorg op grond van de Wet langdurige zorg zijn. Indien deze voorliggende voorziening aanwezig is, dient de cliënt hierop aanspraak te maken, althans een maatwerkvoorziening op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 wordt niet verstrekt.

Ad. i

De eigen verantwoordelijkheid van cliënten speelt een prominentere rol in de Wmo, getuige bijvoorbeeld CRvB 21-5-2012, nr. 11/5321 WMO. Onderdeel h is optioneel opgenomen om de eigen verantwoordelijkheid daadwerkelijk weer te geven in de verordening zodat het kan dienen als beoordelings- en afwijzingsgrond. De CRvB heeft echter herhaaldelijk (zo ook in de hier genoemde uitspraak) geoordeeld dat de eigen verantwoordelijkheid binnen de Wmo een grote rol speelt, zodat een grondslag niet expliciet nodig lijkt te zijn.

De in het tweede lid opgenomen gronden zijn specifiek van toepassing op maatwerkvoorzieningen ter ondersteuning van de zelfredzaamheid en participatie.

In het derde lid zijn enkele afwijzingsgronden opgenomen die specifiek zien op een maatwerkvoorziening die onder de Wmo 2007 zouden worden aangeduid met de term 'woonvoorziening', een term die binnen de Wmo 2015 ook gebruikt kan worden.

In het vierde lid heeft het primaat van zorg in natura een grondslag gekregen.

In het vijfde lid is de voorwaarde voor verstrekking van een maatwerkvoorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget opgenomen, dat cliënt middels een schriftelijke motivering aantoont c.q. gemotiveerd vraagt dat een persoonsgebonden budget dient te worden verstrekt. Hiermee wordt een uitwerking gegeven aan artikel 2.3.6, tweede lid, onder b van de wet. Met behoud van de motivatie-eis wordt geborgd dat duidelijk is dat het de beslissing van de aanvrager zelf is om een pgb aan te vragen (zie de toelichting op amendement Voortman c.s., Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 103).

In het zesde lid is aangegeven dat een maatwerkvoorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt geweigerd indien aan één of meer van de gestelde voorwaarden wordt voldaan.

In het zevende lid heeft het primaat van collectief vervoer een grondslag gekregen.

Ad Artikel 12 Inhoud beschikking

Uitgangspunt van de wet is dat de cliënt een maatwerkvoorziening in 'natura' krijgt. Indien gewenst door de cliënt bestaat echter de mogelijkheid van het toekennen van een budget, hetzij een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming in de kosten. Vóór de huidige Wmo (de Wmo 2007) waren er drie vormen waarin een Wmo-voorziening kon worden verstrekt: in natura, in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb) of in de vorm van een financiële tegemoetkoming. Deze drie verstrekkingvormen stonden expliciet in de wet genoemd. Vanaf 1 januari 2015 worden deze drie verstrekkingvormen niet meer met zo veel woorden in de wet genoemd. Tot begin 2018 werd algemeen aangenomen dat de maatwerkvoorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming op grond van de Wmo 2015 niet meer kon worden verstrekt. De CRvB heeft echter begin 2018 anders geoordeeld. Ook onder de Wmo 2015 blijft het mogelijk een financiële tegemoetkoming te verstrekken.

Tweede lid, onder a, en derde lid, onder a: het beoogde resultaat is bijvoorbeeld 'mobiliteit' en niet 'een scootmobiel'.

Tweede, onder b, en derde lid, onder d: onder 'duur' valt ook de termijn waarop een voorziening technisch is afgeschreven.

Het vierde lid dient uitsluitend ter informatie aan de cliënt. Het college neemt niet de hoogte van de bijdrage in de kosten in de beschikking op. Dat loopt immers via het CAK, evenals de mogelijkheid van bezwaar en beroep daartegen. Zie artikel 17 en artikel 2.14, zesde lid, van de wet, waarin is bepaald dat de bijdrage voor een maatwerkvoorziening dan wel een persoonsgebonden budget, met uitzondering van die voor opvang, wordt vastgesteld en voor de gemeente geïnd door het CAK.

Ad Artikel 13 Persoonsgebonden budget

Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van de wet een pgb verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, kan zelfs van een verplichting van het college worden gesproken. Van belang is dat een pgb alleen wordt verstrekt indien de cliënt dit gemotiveerd vraagt (zie artikel 2.3.6, tweede lid, onder b). Met behoud van de motivatie-eis wordt geborgd dat duidelijk is dat het de beslissing van de aanvrager zelf is om een pgb aan te vragen (zie de toelichting op amendement Voortman c.s., Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 103).

In de volgende leden wordt gehoor gegeven aan artikel 2.1.3, tweede lid, onder b, van de wet. Hierin staat dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld, waarbij geldt dat de hoogte toereikend moet zijn. In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 39) is vermeld dat de gemeente bijvoorbeeld kan bepalen dat het pgb niet hoger mag zijn dan een percentage van de kosten die voor de gemeente verbonden zijn aan het verlenen van adequate ondersteuning in natura. Gemeenten hebben daarmee ook de mogelijkheid om differentiatie aan te brengen in de hoogte van het pgb. Gemeenten kunnen verschillende tarieven hanteren voor verschillende vormen van ondersteuning en voor verschillende typen hulpverleners. Gemeenten kunnen bij het vaststellen van tarieven in de verordening bijvoorbeeld onderscheid maken tussen ondersteuning die wordt geleverd door het sociale netwerk, door hulpverleners die werken volgens de kwaliteitsstandaarden en hulpverleners die dat niet doen (zoals werkstudenten, zzp'ers zonder diploma's e.d.).

Een aanvraag voor een pgb kan geweigerd worden voor zover de kosten van het pgb hoger zijn dan de kosten van de maatwerkvoorziening (artikel 2.3.6, vijfde lid, onder a, van de wet). De situatie waarin het door de cliënt beoogde aanbod duurder is dan het aanbod van het college betekent dus niet bij voorbaat dat het pgb om die reden geheel geweigerd kan worden. Cliënten kunnen zelf bijbetalen wanneer het tarief van de door hen gewenste aanbieder duurder is dan het door het college voorgestelde

aanbod. Het college kan het pgb slechts weigeren voor dat gedeelte dat duurder is dan het door het college voorgestelde aanbod. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen doordat de gemeente vanwege inkoopvoordelen maatwerkvoorzieningen al snel goedkoper zal kunnen leveren dan wanneer iemand zelf ondersteuning inkoop met een pgb. Daarbij kan gedacht worden aan vervoers- of opvangvoorzieningen.

Een pgb is gemiddeld genomen ook goedkoper dan zorg in natura omdat er minder overheadkosten hoeven te worden meegerekend. De maximale hoogte van een pgb is in de verordening begrensd op de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate door het college ingekochte maatwerkvoorziening in natura.

Ten aanzien van het vijfde lid is van belang dat in de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 34) de regering heeft aangegeven dat onder dit sociale netwerk ook mantelzorgers kunnen vallen. Wel is de regering van mening dat de beloning van het sociale netwerk in elk geval beperkt moet blijven tot die gevallen waarin het de gebruikelijke hulp overstijgt en dit aantoonbaar tot betere en effectievere ondersteuning leidt en aantoonbaar doelmatiger is. Overeenkomstig de huidige Wmo-praktijk met betrekking tot informele hulp wordt hierbij in ieder geval gedacht aan diensten (zorg van mantelzorgers bijvoorbeeld). Informele hulp bij hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen is minder goed denkbaar. Ingeval ook hiervoor een pgb wordt aangevraagd is voor gemeenten van belang dat slechts een pgb wordt verstrekt indien naar het oordeel van het college is gewaarborgd dat de in te kopen diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt (artikel 2.3.6, tweede lid, onder c, van de wet). Bij het beoordelen van de kwaliteit als bedoeld in artikel 2.3.6, tweede lid, onder c, van de wet weegt het college mee of de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen in redelijkheid geschikt zijn voor het doel waarvoor het persoonsgebonden budget wordt verstrekt (artikel 2.3.6, derde lid, van de wet).

In het zevende en achtste lid is de hoogte van de verschillende pgb tarieven opgenomen. De Centrale Raad van Beroep (hierna: CRvB) heeft op 17 mei 2018 uitspraak gedaan in een Wmo-zaak over verboden delegatie die betrekking heeft op de regels voor het Pgb. Gemeenteraden dienen terughoudendheid te betrachten bij het delegeren van bevoegdheden aan het college. De essentialia van het voorzieningenpakket dienen in de verordening te worden vastgelegd. Het differentiëren met betrekking tot de hoogte van Pgb tarieven behoort tot de essentialia.

Voor wat betreft de pgb tarieven van opvang en beschermd wonen wordt verwezen naar de vigerende verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Heerlen omdat gemeente Heerlen op grond van de Centrumregeling regionale samenwerking Parkstad opvang en beschermd Wonen Wmo 2015 als centrumgemeente fungeert voor de voorziening opvang en beschermd wonen. Derhalve worden de tarieven ten behoeve van deze voorzieningen ook door gemeente Heerlen bepaald.

In het elfde lid is geconcretiseerd welke termijn is verbonden aan de besteding van het persoonsgebonden budget. Dit dient de rechtszekerheid en voorkomt de situatie waarin het recht oneindig open zou moeten staan.

Ad Artikel 16 Bijdrage in de kosten

Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 2.1.4, eerste tot en met derde en zevende lid, en 2.1.5, eerste lid van de wet.

De wet maakt een onderscheid tussen de bijdragen in de kosten van algemene voorzieningen en maatwerkvoorzieningen. De bijdragen in de kosten van algemene voorzieningen mag de gemeente bepalen en dit mag kostendekkend zijn. In de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 34, blz. 95) staat hierover dat de regering gemeenten beleidsruimte geeft door hen de mogelijkheid te bieden om in de verordening te bepalen welke eigen bijdrage een cliënt verschuldigd is voor een algemene voorziening. Bij het bieden van deze beleidsruimte gaat de regering ervan uit dat gemeenten hier verstandig mee omgaan en voorzieningen, zoals laagdrempelige informatievoorziening uit zal sluiten van eigen bijdragen. Gemeenten hebben er zelf belang bij om een algemene voorziening (financieel) laagdrempelig te maken, zodat de druk op vaak duurdere maatwerkvoorzieningen wordt beperkt.

De bijdragen in de kosten van maatwerkvoorzieningen zijn gelimiteerd tot een bedrag gelijk aan de kostprijs van de voorziening (artikel 2.1.4, derde lid, eerste zin, van de wet) met een maximale periodebijdrage van € 17,50. Met betrekking tot deze bijdragen (artikel 2.1.4, vierde lid, van de wet) worden in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 regels vastgesteld. De bijdrageregels in de verordening moeten passen binnen de kaders die het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 stelt. Hierin staat onder andere, in hoofdstuk 3, omschreven dat er twee uitzonderingen gelden. Uitzonderd zijn de cliënten die gebruik maken van beschermd wonen (zorg in natura) en maatschappelijke opvang. Zij blijven een

inkomensafhankelijke eigen bijdrage betalen. De maximale periodebijdrage van € 17,50 geldt bovendien niet voor AOW gerechtigde meerpersoonshuishoudens. Voor deze groep is de bijdrage op nihil gesteld.

Ad Artikel 18 Verhouding prijs en kwaliteit levering voorziening door derden

Het college kan de uitvoering van de wet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de cliënt, door aanbieders laten verrichten (artikel 2.6.4, eerste lid, van de wet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van een voorziening gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.6.6, eerste lid, van de wet).

In 2017 is een nieuw artikel 5.4 ingevoegd in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015. Hierin worden nadere regels gesteld omtrent hetgeen bij verordening als bedoeld in art. 2.6.6. eerste lid van de wet moet worden geregeld. Het doel van deze wijziging is dat de gemeente een reële prijs betaalt voor Wmo-diensten, waarmee de aanbieder kan voldoen aan de gemeentelijke eisen van kwaliteit en continuïteit van deze dienst en de arbeidsrechtelijke verplichtingen aan de beroepskracht die de dienst verleent. Artikel 5.4 Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 is van toepassing op alle vormen van Wmo-dienstverlening, uitgezonderd de verstrekking van hulpmiddelen, individuele vervoersvoorzieningen en woningaanpassingen.

Volgens artikel 5.4 Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 moet de gemeenteraad de volgende zaken in de Wmo-verordening vastleggen:

- Het college stelt een vaste prijs of een reële prijs vast voor Wmo-diensten, welke reële prijs tevens de ondergrens is voor een inschrijving in een aanbestedingsprocedure.
- De vaste of reële prijs moet worden vastgesteld overeenkomstig de eisen aan de kwaliteit van de dienst; het college moet daarbij rekening houden met de continuïteit van de hulpverlening.
- De kostprijselementen waar de vaste of reële prijs op is gebaseerd.